

[Justitsministeren.]

man kun forhøjede Grænsen til 1 000 Kr. og samtidig indførte Bestemmelsen i § 234, 2det Stykke, som jeg alt har omtalt.

Under Hensyn til Prisniveauets stærke Stigning og til det ønskelige i, at der tilvejebringes en Arbejdslettelse for Landsretterne, som er stærkt bebyrdede med Sager, har Præsidenten for Østre Landsret imidlertid nu henstillet, at Grænsen for Underretssager forhøjes til 3 000 Kr., medens Præsidenten for Vestre Landsret har udtalt sig for, at Grænsen forhøjes i Overensstemmelse med Prisniveauets Stigning, saaledes at der dog ikke sker Ændringer, før man har bedre Overblik over Forholdene.

Under Hensyn til Prisniveauets Stigning nærer jeg ingen Betænklichkeit ved at foreslaa, at Grænsen for Underretssager nu forhøjes til 2 000 Kr. — medens jeg derimod mener, det er for vidt at gaa op til 3 000 Kr. — og saaledes, at Grænsen for stiltiende Vedtagelse af Underretsbehandling ligeledes forhøjes med 1 000 Kr. til 3 000 Kr. Landsretterne vil herved opnaa en Arbejdslettelse, der andrager ca. $\frac{1}{5}$ af det samlede Antal borgerlige Sager i første Instans.

Paa Linie med dette Forslag ligger Forslaget om Forhøjelse af Grænsen for Politimestrenes Bødeforelæg til 200 Kr. Denne Grænse fastsattes ved Retsplejeloven i dens oprindelige Skikkelse til 40 Kr., og dette Beløb forhøjedes ved Lov af 30. Juni 1922 til 60 Kr. Forslaget til yderligere Forhøjelse af denne Grænse paa 60 Kr. er fremkommet fra Præsidenten for Østre Landsret og er begrundet med, at man derved vil kunne tilvejebringe en tiltrængt Arbejdslettelse for Domstolene som Helhed. Spørgsmaalet har været forelagt Politidirektøren i København og Politimesterforeningens Bestyrelse, der har anbefalet en Forhøjelse af Grænsen og endda har villet gaa betydeligt videre, end vi i Justitsministeriet har ment at kunne foreslaa. Bødeforelæg er jo en yderst praktisk Afgørelsesmaade for Smaaforseelser, og Justitsministeriet er enig i, at en Forhøjelse af Grænsen er paakrævet baade for at nedbringe Antallet af Retsager og af Hensyn til Prisniveauets Stigning. En Forhøjelse til 200 Kr. er paa den anden Side efter vort Skøn passende, og hertil sigter altsaa Ændringsforslaget til § 931.

Tre af Ændringsforslagene vedrører Sagførervæsenet. Det første af disse gaar ud paa at indføre en klarere Bestemmelse om, i hvilket Omfang Virksomhed som Tjenestemand i de i Retsplejelovens §§ 121 og 122 nævnte Stillinger kan danne Grundlag for Beskikkelse som Landsrets- og Underrets-

sagfører, naar vedkommende Tjenestemand mod eget Ønske er fjernet fra en Tjenestemandsstilling paa en saadan Maade, at Pensionsretten er gaaet tabt eller indskrænket. Jeg kan herom henvise til Bemærkningerne til §§ 121 og 122.

De til §§ 332 og 733 foreslaaede Ændringer tager Sigte paa delvis at imødekomme et af et almindeligt Sagførermøde i København i 1943 udtalt Ønske, gaaende ud paa Indførelse af en Ordning vedrørende Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager, hvorefter enhver Sagfører, eventuelt efter nogle Aars Beskikkelse, ved Anmeldelse til Justitsministeriet skulde kunne opnaa Ret til at blive beskikket Sagfører i borgerlige Sager, hvori der er meddelt fri Proces, og i Straffesager. Dette Hverv har jo hidtil været forbeholdt en særlig Kreds af Sagførere, som er antaget dertil af Justitsministeriet. Da det af Sagførerne fremsatte Ønske, som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, har mødt Modstand hos Præsidenterne for de kollegiale Retter og Dommerforeningen, har Justitsministeriet ikke ment at kunne foreslaa denne Ændring gennemført, men har dog fundet, at det, dersom vedkommende Part fremsætter Ønske om Beskikkelse af en bestemt Sagfører, vilde være ønskeligt at gøre saadan Beskikkelse mulig, selv om Sagføreren ikke hører til de af Justitsministeriet antagne. Hertil sigter de nu foreslaaede Ændringer, der i det væsentlige er i Overensstemmelse med et senere fra Sagførerraadet modtaget Forslag, idet man ved Tilføjelsen: „for saa vidt han findes egnet“ giver Dommerne Mulighed for at nægte at beskikke saadanne Sagførere, som ikke findes at være kvalificerede. Det skulde altsaa blive saaledes, at en Klient, naar han ønsker sin egen Sagfører beskikket og denne er egnet, kan faa ham beskikket i den bestemte Sag.

Den tredje af Bestemmelserne vedrørende Sagførervæsenet indeholdes i Lovforslagets § 2 og gaar ud paa at aabne Mulighed for at meddele Sagførere, der er examinati juris med Anden Karakter, Beskikkelse som Landsretssagførere. Efter Retsplejeloven i dens oprindelige Skikkelse kunde de, der havde bestaaet den juridiske Fællesprøve eller juridisk Eksamen for ustuderede, de saakaldte „danske Jurister“, ikke blive Landsretssagførere. Ved Lov af 23. Juli 1932 aabnedes der dog en saadan Mulighed for dem, der ved en af de nævnte Eksaminere havde opnaaet Karakteren „Bekvem“ eller „Første Karakter“. Da Adgangen til at tage dansk juridisk Eksamen nu er ophørt, og da den nu af mig foreslaaede